

Проводи

Ліна Костенко

Хрести дубові туляться в берізках.
Квітує поле в пахощах медове.
Прославши скатерті при обелісках,
Своїх солдатів поминають вдови.

Вже оддзвонили дзвони великодні.
Вже на гробках молебні одслужили.
Такі сумні й задумані сьогодні,
Ой, затужили вдови, затужили!

Що мій лежить за Віслою, далеко.
Якби землі хоч рідної на труни.
А ті ж обличчя – як скрипкова дека,
Що вже на скрипці порвані всі струни.

А мій пропав десь безвісти, не знаю.
Чи хоч над ним горбочок нагорнули?
Як я ж тепер чужих тут поминаю,
Щоб і мого десь люди пом'янули!

А я ж нічого в бога не просила,
Мені ж тоді було хоч в ополонку,
Що я ж дитя під серцем ще носила,
А вже мені прислали похоронку.

Великий день... Великдень Перемоги..
Все ж наче вчора. А літа минають..
На проводи, в степу біля дороги,
Своїх солдатів вдови поминають.